BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
பன்னாட்டுத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்
E - ISSN: 3139 -1893
An international open access, peer- reviewed, Online Multi – disciplinary refereed journal

கானகன் புதினம் காட்டும் பளியர்களின் தொழில்முறைகள்

முனைவர் அ.கலைவாணி
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர் – 43 மின்னஞ்சல்: kalaivani_tam@avinuty.ac.in
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-7554-8471

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனிதகுலம் இன்று பல்வேறு இனங்களாகவும் சமூகங்களாகவும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. அவற்றுள் மிகத் தொன்மையான இனமாகப் பழங்குடி மக்கள் விளங்குகின்றனர். இவர்களின் சமூக அமைப்புகளும் பண்பாடுகளும் காலமாற்றத்தின் தாக்கத்தால் மறைந்தும் அழிந்தும் வருகின்றன. உலக அளவில் மிகவும் பழமையான இனங்களாகக் கருதப்படும் பழங்குடியினர் சிலர் தென்னிந்தியாவில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் காடுகளில் வேட்டையாடி, பல்வேறு வனப்பொருட்களைச் சேகரித்து வாழ்வாதாரத்தை மேற்கொள்ளும் ஆதிகுடியினராகத் திகழ்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் தொன்மையான பழங்குடியினராகத் தொதவர், கோத்தார், குறும்பர், இருளர், பளியர், காட்டுநாயக்கர் உள்ளிட்ட பல இன மக்கள் வாழ்கின்றனர். இப்பழங்குடியினர் பெரும்பாலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தங்களது வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கில் தொழில்முறைகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் மற்றும் பொழுதுபோக்கு மரபுகள் போன்ற வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல்வேறு வழிமுறைகளை வகுத்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

திறவுச்சொற்கள்

வரலாறு – வாழ்விடம் – சாகுபடி – வேட்டை – நம்பிக்கை

முன்னுரை

தமிழகத்தில் அமைந்துள்ள மலைப்பகுதிகளில் சிறுமலை மிகவும் தொன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. பெயரளவில் சிறுமலை என்றாலும், திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் தொடங்கி அழகர்மலை எனப்படும் பழமுதிர்ச்சோலை வரையிலும் பரந்து விரிந்த மலைத்தொடராக அமைந்துள்ளது. ஆண்டு முழுவதும் பசுமை நிறைந்த இம்மலை, பழங்காலத்தில் பாண்டியர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. இதற்குச் சான்றாக சிறுமலையை ஒட்டியுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க **பாண்டியன் குளம்** குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்குளம் பாண்டியர் காலத்தில் குடிநீர்த் தேவைக்காக உருவாக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும், *சிலப்பதிகாரம்* இம்மலையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது:

“வாழையும், கமுகும், தாழ்குலைத் தெங்கும்
மாவும், பலாவும், சூழ் அடர்ந்து ஓங்கிய
தென்னவன் சிறுமலை நிகழ்ந்து தோன்றும்” (காடுகாண் காதை. 83–85)

அன்று முதல் இன்று வரை வளம் மிக்க மலையாக சிறுமலை விளங்கி வருகிறது. இம்மலையில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்தப் பூர்வீகக் குடிகளுள், பளியர் இன மக்கள் முக்கியமானவர்கள். ஆனால், ஆங்கிலேய ஆட்சிக்காலத்தில் இவர்களின் வாழிடங்கள் பல்வேறு ஆதிக்கச் சக்திகளால் பறிக்கப்பட்டு காப்பித் தோட்டங்களாக மாற்றப்பட்டன. இதனால், பளியர் இன மக்களின் வாழ்வாதாரம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. காடுகளில் வேட்டையாடியும், வனப்பொருட்களைச் சேகரித்தும் வாழ்ந்த இவர்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடம் சுருங்கியது. மேலும், காடுகளைப் பாதுகாக்கப்பட்ட வனப்பகுதிகளாக அறிவித்த அரசின் கொள்கைகள் இவர்களின் வாழ்வில் பெரும் இடர்பாடுகளை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக, 1984

ஆம் ஆண்டு வனப்பொருட்களைச் சேகரிப்பதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டதுடன், பளியர் இன மக்களை வனப்பகுதிகளில் இருந்து வெளியேற்றும் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இருப்பினும், வெளிப்புற மக்களுக்கும் வனத்துறையினருக்கும் அஞ்சி, மலைச்சரிவுகள் மற்றும் குகைகளைத் தஞ்சமாகக் கொண்டு இன்றளவும் அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பழையர் என்ற பெயரே காலப்போக்கில் மருவி **பளியர்** என வழங்கப்படத் தொடங்கியது. இவர்களிடையே **காட்டுப்பளியர்** மற்றும் **புதைப்பளியர்** என இரு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. காட்டுப்பளியர்கள் சிறிய அளவில் காட்டு வேளாண்மை செய்து வாழ்கின்றனர். புதைப்பளியர்கள் மலைக்குகைகளில் தற்காலிகமாக வசித்து, தேனெடுத்தல், கிழங்குதோண்டுதல், மூலிகைகள் சேகரித்தல் போன்றத் தொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர். சிறுமலையைப் பொருத்தவரை, மலையின் மேல்பகுதியில் சில காட்டுப்பளியர்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் வாழ்வியலை ஆராயும் போது, பண்டைய இனக்குழு மக்களின் மரபுசார் அறிவும் பண்பாட்டு மரபுகளும் இன்றளவும் நிலைத்திருப்பதை அறிய முடிகிறது.

பளியர்கள் பெயர்க்காரணம்

தமிழகத்திலும் கேரளத்திலும் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட பழங்குடி இன மக்கள் பலர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவற்றில் இருளர், குரும்பர், ஏரவல்லான், காட்டுநாயக்கர், காணிக்காரர், குறிச்சியர், முதுவர், சோளகர், பளியர், மலசர், மன்னான், ஊராளி உள்ளிட்ட பல இனங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்விரு மாநிலங்களும் வரலாற்று அடிப்படையில் ஒரே பண்பாட்டு எல்லைக்குள் இருந்ததால், இப்பழங்குடி இன மக்கள் இரு பகுதிகளிலும் பரவலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பளியர் இன மக்கள் முதலில் **‘பழையோர்’**, அதாவது ஆதிமக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். காலப்போக்கில் *பழையோர் → பழியர் → பளியர்* எனப் பெயர் மருவியது. மேலும், பழனிமலையுடன் தொடர்புடைய **‘பழனயன்’** என்ற சொல்லும் மருவி **‘பளியர்’** என்ற பெயராக வழங்கப்பட்டதாக பக்தவச்சல பாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

பளியர்களின் வாழ்விடம்

பழங்குடி இனங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு இனமாகப் பளியர் இன மக்கள் விளங்குகின்றனர். இவர்கள் தற்போது பழனிமலையின் மேற்பள்ளத்தாக்கு, வருசநாட்டுப் பள்ளத்தாக்கு, ஏலகிரி மலை மற்றும் பல்வேறு வனப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஈத்தைப் புல்லால் வேயப்பட்ட குடிசைகள், மரங்களின் மேல் அமைக்கப்பட்ட மேடைகள், குகைகள் மற்றும் பாறைகளின் அடிப்பகுதிகள் போன்ற இடங்களைத் தற்காலிக வாழிடங்களாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த வாழ்க்கை முறையைக் கடைப்பிடிக்கும் இவர்கள், தங்களது வாழ்வாதாரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக வேட்டையாடுதல், வனப்பொருட்களைச் சேகரித்தல், கால்நடை வளர்த்தல், வேளாண்மை செய்தல் மற்றும் மீன்பிடித்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

பளியர்களின் முக்கிய வாழிடங்களாக மதுரை மாவட்டத்தின் கீழ்ப் பழனிமலை, மேற்பழனிமலை, ஏலகிரி மலை மற்றும் கேரள மாநிலத்தின் இடுக்கி மாவட்டம் ஆகிய பகுதிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இப்பகுதிகள் அனைத்தும் மலை மற்றும் வனச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதால், பளியர் இன மக்களின் இயற்கைச் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன் காரணமாக, அவர்கள் **மலைவாழ் மக்கள்** என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் வாழும் பளியர் இன மக்களின் வாழ்க்கையை *கானகன்* புதினம் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறது. அப்புதினத்தில், அகமலை வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ள **மொக்கநிலை பளியக்குடி** மிகப்பெரிய பளியர் குடியிருப்பாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அங்கு நாற்பத்தி இரண்டு குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன என்றும், அகமலை, நவலை, நாகமலை, வெள்ளிமலை உள்ளிட்ட பகுதிகளிலும் பளியர் குடியிருப்புகள் பரவலாக அமைந்துள்ளன என்றும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (கானகன், ப.31). இதன் மூலம், பளியர் மக்கள் மலைப்பகுதிகளை

மையமாகக் கொண்டு கூட்டாக வாழும் சமூகமாக இருப்பது புலனாகிறது.

பளியர்கள் கூட்டாக வாழும் பண்புடையவர்கள். தங்களது இன மரபுகளையும் பண்பாட்டு அடையாளத்தையும் பாதுகாத்து, தலைமுறையிலிருந்து தலைமுறைக்கு கடத்தும் நோக்கில் சமூக ஒற்றுமையுடன் வாழ்கின்றனர். மலைப்பகுதிகளில் அமைந்துள்ள காடுகள் மற்றும் ஆறுகள் நிறைந்த பகுதிகளை வாழ்விடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து, இயற்கை வளங்களோடு இணைந்து வாழும் வாழ்க்கை முறையையே அவர்கள் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இதனை *கானகன்* புதினம் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

தொழில் முறைகள்

பழங்குடியினர் என்றாலே அனைவரும் வேட்டையாடி மட்டுமே வாழ்கின்றனர் என்ற கருத்து முழுமையானது அல்ல. தமிழகத்தில் வாழும் பல பழங்குடியினர் உணவு உற்பத்தி மற்றும் வேளாண்மைச் சார்ந்த தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் வேட்டையாடுதல், வனப்பொருட்களைச் சேகரித்தல், பயிர் சாகுபடி செய்தல், காப்பி மற்றும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணிபுரிதல் போன்ற பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொள்கின்றனர்.

பளியர் இன மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையில் ஆண்களும் பெண்களும் தனித்தனி பங்களிப்புகளை வழங்குகின்றனர். ஆண்கள் பெரும்பாலும் வேட்டையாடுதல் மற்றும் விலங்குகள் சார்ந்த உணவுப் பொருட்களைப் பெறுவதில் ஈடுபடுகின்றனர். பெண்கள் காடுகளில் கிடைக்கும் கிழங்கு வகைகள், காய்கள், கனிகள், மரப்பட்டைகள், தேன் மற்றும் பிற வனப்பொருட்களைச் சேகரித்து குடும்பத்தின் உணவுத் தேவையையும் பொருளாதாரத்தையும் ஆதரிக்கின்றனர். இதன் மூலம், பளியர் சமூகத்தில் குடும்பப் பொறுப்புகள் பாலின அடிப்படையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாகிறது.

மேலும், பளியர் இன மக்கள் தினை, நெல், வாழை, கிழங்கு போன்ற பயிர்களையும் சாகுபடிச் செய்து வருகின்றனர். இருப்பினும், வேளாண்மையில் அவர்கள் பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். பயிர்கள் வளரத் தொடங்கிய நிலையிலேயே புறாக்கள், குருவிகள், காட்டுப் பன்றிகள், முயல்கள், அணில்கள், மான்கள் மற்றும் யானைகள் போன்ற விலங்குகள் பயிர்களை சேதப்படுத்துவதால், அறுவடையில் பெரும் இழப்புகள் ஏற்படுகின்றன. இதனால், அவர்கள் கடுமையாக உழைத்த போதிலும் எதிர்பார்த்த வருமானத்தைப் பெற முடியாமல் பொருளாதார இழப்பையே சந்திக்கின்றனர். *கானகன்* புதினத்தில், விவசாயிகளின் உழைப்பை வனவிலங்குகள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதையும், இறுதியில் உணவிற்குத் தேவையான சில கிழங்கு வகைகள் மற்றும் கீரைகள் மட்டுமே மிஞ்சுகின்றன என்பதையும் ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார் (கானகன், ப.225). இதன் மூலம், பளியர் இன மக்களின் வேளாண் வாழ்க்கை இயற்கைச் சூழலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாயினும், பல்வேறு இடர்பாடுகளை எதிர்கொள்வதாக இருப்பது தெளிவாகிறது.

மீன்பிடித்தல்

பளியர் இன மக்களின் பாரம்பரியத் தொழில்களில் மீன்பிடித்தலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இத்தொழிலில் ஆண்களை விட பெண்களே அதிக ஈடுபாட்டுடன் செயல்பட்டதாக *கானகன்* புதினம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. நீர்வரத்து குறையும் காலங்களில் பளியக்குடிப் பெண்கள் மீன்பிடிப்பதற்காக நீர்நிலைகளை நாடிச் செல்வதை ஆசிரியர் விவரிக்கிறார். பளியக்குடியிலிருந்து மேற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள நீரோடைகளுக்குச் சென்று மீன்பிடிக்கும் வழக்கம் அவர்களிடம் இருந்ததாகப் புதினம் பதிவு செய்கிறது (ப.37). இதன் மூலம், பளியர் சமூகத்தில் பெண்களும் குடும்பத்தின் வாழ்வாதாரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றியமை வெளிப்படுகிறது.

வேட்டையாடுதல்

மனிதகுலத்தின் தொடக்ககால வாழ்வியல் முறைகளில் வேட்டையாடுதல் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. காடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்களது அன்றாட உணவுத் தேவையையும் வாழ்வாதாரத்தையும் பூர்த்தி செய்வதற்காக வேட்டையாடுதலை மேற்கொண்டனர். சங்க இலக்கியமான *புறநானூறு* உடும்பை வேட்டையாடிய மரபை எடுத்துரைப்பதன் மூலம், வேட்டையாடுதல்

தொன்மையான தொழிலாக இருந்ததை உணர்த்துகிறது.

“வேட்டச் சிறாஅர் சேண் புலம் படராது
படப்பைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக்கு நிணம் பெய்த” (புறம். 326:8–10)

இவ்விலக்கியச் சான்று, வேட்டையாடுதல் மனித வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திலிருந்தே வாழ்வாதாரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது. பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கையிலும் வேட்டையாடுதல் இன்றியமையாத தொழிலாக விளங்கியது. ஆரம்பகாலத்தில் விலங்கு மற்றும் தாவர உணவுகளை சம அளவில் பயன்படுத்திய அவர்கள், காலப்போக்கில் தாவர உணவுகளின் பயன்பாட்டை அதிகரித்தனர். வேட்டையாடுவதற்காக வில், அம்பு, ஈட்டி, கத்தி போன்ற பாரம்பரிய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கானகன் புதினத்தில் பளியர்களின் வேட்டையாடும் மரபு விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, அதிகாலை அல்லது இருள் சூழ்ந்த நேரமே வேட்டைக்கு ஏற்ற காலமாகக் கருதப்பட்டது. இரவில் விளக்கொளியைப் பயன்படுத்தி விலங்குகளை மயக்கி வேட்டையாடுவதை அவர்கள் ஒழுக்கமற்ற செயலாகக் கருதினர். இது வேட்டையாடுதலிலும் அவர்கள் பின்பற்றிய அறநெறியையும் இயற்கை மீதான மரியாதையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும், சிறந்த வேட்டைக்காரன் விலங்குகளை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு வேட்டையாட வேண்டும். மறைந்து இருந்து சுடுவது வீரத்திற்கு ஏற்றதல்ல, என்ற கருத்தையும் புதினம் வலியுறுத்துகிறது. வேட்டையாடும் திறன் என்பது உடல் வலிமை மட்டுமல்லாமல் துணிச்சல், பொறுமை மற்றும் அனுபவம் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைப்பாகும் என்பதை இக்கருத்துகள் உணர்த்துகின்றன.

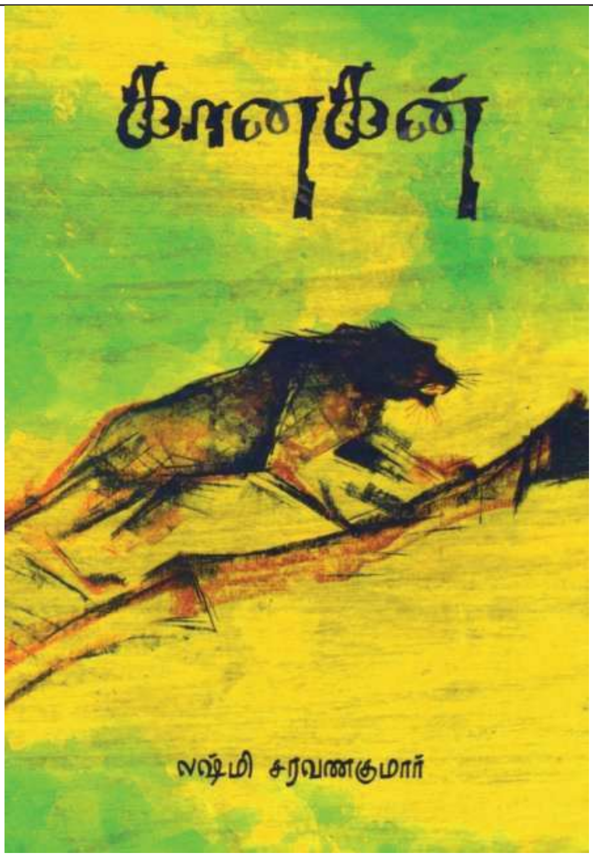

புதினத்தில் இடம்பெறும் வாசி மற்றும் தங்கப்பன் ஆகிய கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல் வேட்டையாடுதல் குறித்த பளியர்களின் வாழ்க்கை நோக்கை வெளிப்படுத்துகிறது. வாசி விலங்குகளிடம் கருணை காட்டும் மனப்பான்மையைக் கொண்டவனாக சித்தரிக்கப்படுகிறான். அதேவேளையில், தங்கப்பன் வாழ்க்கைத் தேவைக்காக மேற்கொள்ளப்படும் வேட்டை கொலை அல்ல; அது உயிர்வாழ்வதற்கான அவசியம் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறான். இதன் மூலம், வேட்டையாடுதல் அவர்களது வாழ்வாதாரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தாலும், அதனை முழுமையாக நியாயப்படுத்தும் அணுகுமுறையை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுக வேண்டிய தேவையும் வெளிப்படுகிறது.

பளியர்கள் விலங்குகளை வேட்டையாடும் முறை

பளியர்களின் வேட்டையாடும் முறைகள் பல்வேறு உத்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. கோடைக்காலங்களில் தண்ணீரைப் பாறைப் பள்ளங்களில் ஊற்றி, அருகிலுள்ள புதர்களில் மறைந்து காத்திருந்து, தண்ணீர் அருந்த வருகிற மான், காட்டுப்பன்றி, மயில் போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடும் முறையை அவர்கள் பின்பற்றினர். மேலும்,

குழிகள் தோண்டி அவற்றைத் தழைகளால் மூடி விலங்குகளைப் பிடிக்கும் உத்திகளையும் பயன்படுத்தினர். இம்முறைகள் பளியர்களின் இயற்கைச் சூழல் பற்றிய ஆழமான அனுபவ அறிவையும் வேட்டைத்திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதேபோல், *கானகன்* புதினத்தில் கயிறுகள் மற்றும் துப்பாக்கிகளை இணைத்து அமைக்கப்படும் பொறி வேட்டை முறையும் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஓடும் விலங்குகள் கயிறுகளில் மோதும்போது துப்பாக்கி வெடிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்ட இம்முறை, ஆபத்தானதாயினும் அக்காலச் சூழலில் சிலரால் பயன்படுத்தப்பட்டதாக ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார் (கானகன், ப.219). இதன் மூலம், பளியர்கள் சூழ்நிலைக்கேற்ப பல்வேறு வேட்டை உத்திகளைப் பயன்படுத்தியமை அறியப்படுகிறது.

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது, பளியர் இன மக்களுக்கு வேட்டையாடுதல் என்பது வெறும் பொழுதுபோக்கோ அல்லது வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் செயலோ அல்ல. மாறாக, வாழ்வாதாரம், உணவுத் தேவை மற்றும் வேளாண் பயிர்களை வனவிலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாப்பது போன்ற நடைமுறைத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் முக்கியமான தொழிலாகவே அது விளங்கியது.

வேளாண்மைத் தொழில்

பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலில் வேளாண்மை முக்கியமான தொழிலாகக் காணப்படுகிறது. தினை உள்ளிட்டப் பயிர்களை விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக அவர்கள் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டனர். குறிப்பாக, தினைப்புலங்களில் விளையும் பயிர்களை அழிக்க வரும் காட்டுப்பன்றி, முள்ளம்பன்றி, மான், மந்தி, யானை போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடி, பயிர்களைப் பாதுகாத்தனர். இதன் மூலம், வேட்டையாடுதல் என்பது அவர்களிடம் வெறும் உணவுத் தேவைக்கான செயலாக மட்டுமல்லாமல், வேளாண்மையைப் பாதுகாக்கும் ஒரு முக்கியமான உத்தியாகவும் விளங்கியதை அறிய முடிகிறது.

கானகன் புதினத்தில், பளியர்கள் தங்களது விளைநிலைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கையாண்ட முறைகள் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. காட்டிலிருந்து விளைநிலைகளுக்கு வரும் பாதைகளில் ஆழமான பள்ளங்களைத் தோண்டி, அவற்றில் கூர்மையான கம்பிகள் மற்றும் கத்திகளைப் பொருத்தி, பச்சைப் புற்களாலும் மணலாலும் மூடி பொறி அமைத்தனர். விலங்குகள் அவற்றின் மீது நடக்கும்போது பள்ளத்தில் விழுந்து உயிரிழக்கும் வகையில் இப்பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன (கானகன், ப.225). இம்முறைகள் பளியர்களின் வேளாண் அறிவையும், தங்களது பயிர்களைப் பாதுகாக்க மேற்கொண்ட முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

எனவே, பளியர் இன மக்களின் வாழ்க்கையில் வேளாண்மை என்பது உணவு உற்பத்திக்கான தொழிலாக மட்டுமல்லாமல், இயற்கைச் சூழலுடன் போராடி வாழ்வாதாரத்தை நிலைநிறுத்தும் ஒரு முக்கியமான வாழ்வியல் முறையாகவும் அமைந்துள்ளது.

தேனெடுக்கும் தொழில்

பளியர் இன மக்களின் பாரம்பரியத் தொழில்களில் தேனெடுத்தல் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. பெரும்பாலும் மலை மற்றும் காடுகளில் வாழும் மக்களே இயற்கையான தேனைச் சேகரித்து விற்பனைச் செய்கின்றனர். நகர்ப்புற மக்களிடையே, மலைவாழ் மக்களிடம் கிடைக்கும் தேன் தூய்மையானது என்ற நம்பிக்கை நிலவுவதால், தேனெடுத்தல் அவர்களின் முக்கியமான வருவாய் ஆதாரங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

பழங்குடி மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையில் வனப்பொருட்களைச் சேகரித்தல் அடிப்படைத் தொழிலாகக் கருதப்படுகிறது. ஆண்களும் பெண்களும் இணைந்து மேற்கொள்ளும் இத்தொழில்களில் தேனெடுத்தல் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகிறது. *தமிழகப் பழங்குடிகள்* என்னும் நூலிலும், காடுகளில் கிடைக்கும் இயற்கை வளங்களைச் சேகரிப்பதே பழங்குடி மக்களின் வாழ்வாதாரத்தின் முக்கிய ஆதாரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. *கானகன்* புதினத்தில், தேனெடுக்கும் தொழிலில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிரமங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. காடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களாலும் பாதுகாப்பின்மையாலும், முன்புபோல் தைரியமாகச் சென்று தேன் சேகரிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளதாகப் பளியர் இளைஞர்கள் வருத்தத்துடன் கூறுவதை

ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார் (கானகன், ப.38). இதன் மூலம், சுற்றுச்சூழல் மாற்றங்களும் வனப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடுகளும் பளியர் இன மக்களின் பாரம்பரியத் தொழில்களைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளமை தெளிவாகிறது.

முடிவுரை

சிறுமலைப் பளியர் இன மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, தொழில்முறைகள் மற்றும் மரபுசார் அறிவு ஆகியவை அவர்களின் தனித்துவமான சமூக அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து வாழும் இவர்களின் வாழ்க்கை முறை, வேட்டையாடுதல், வேளாண்மை, மீன்பிடித்தல், தேனெடுத்தல் மற்றும் வனப்பொருட்களைச் சேகரித்தல் போன்றத் தொழில்களை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இத்தொழில்கள் அவர்களின் பொருளாதார வாழ்வாதாரமாக மட்டுமல்லாமல், இயற்கை வளங்களைச் சார்ந்த பாரம்பரிய அறிவையும் பிரதிபலிக்கின்றன. எனினும், வனச்சட்டங்கள், வாழ்விட இழப்பு, சுற்றுச்சூழல் மாற்றங்கள் மற்றும் நவீன சமூக மாற்றங்கள் போன்ற காரணிகளால் பளியர் இன மக்களின் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், தங்களது மரபு, பண்பாடு, நம்பிக்கைகள் மற்றும் வாழ்வியல் அடையாளங்களைப் பாதுகாத்து வாழ வேண்டும் என்ற உறுதியான மனப்பான்மை இன்றளவும் அவர்களிடம் நிலைத்திருக்கிறது. *கானகன்* புதினத்தின் வழியாக பளியர் இன மக்களின் வாழ்வியல் மற்றும் தொழில்முறைகளை ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ளவும், அவர்களின் பாரம்பரிய மரபுகளைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தவும் துணைபுரிகிறது.

துணைநூல் பட்டியல்

1. இராமசுப்பிரமணியன்,வ.த, (உ.ஆ), புறநானூறு, திருமகள் நிலையம், சென்னை, 2000
2. பக்தவச்சல பாரதி, தமிழக பழங்குடிகள், அடையாளம் பதிப்பகம், சென்னை, 2018.
3. புலியூர் கேசிகன், சிலப்பதிகாரம், கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை, 2010
4. லட்சுமி சரவணக்குமார், கானகன், ஜீரோ டிகிரி பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2015.

*****